

τά διπλά ἤτοι 200 φρ. διὰ συνοπτικὰς ὑποθέσεις καὶ 450 διὰ συνήθεις.

Σημειώτιον ὅτι εἰς τὴν ἄνω δαπάνην δὲν περιλαμβάνονται τὰ δικαιώματα πρὸς δικηγόρους (avocats), ἅτινα οὔτε ὑπολογίζονται οὔτε εἰσπράττονται παρὰ τοῦ ἡττηθέντος, ἀλλ' ἕκαστος διάδικος καταβάλλει ταῦτα ἐξ ἰδίων.

ΓΡΩΓΓΙΟΣ ΔΥΟΒΟΥΛΙΩΤΗΣ
ὕφηγητὴς καὶ πρωτοδίκης

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄριθ. 1038 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἄποφασίς ὑπὸ ὄρον ὄρκου — ἀντιρρήσεις — ὁσὶς ὄρκου.

Ἐπειδὴ αἱ ἀντιρρήσεις τοῦ Κ*** κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας, μὴ ἀναγόμεναι εἰς τὸ κατὰ τύπου ἐγκύριον αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀντιλέγοντος ἀντικειμενον ἔχουσαι τὴν ἀνάκλησιν τῆς τὸν ὄρκον ἐπιβαλλούσης ἀποφάσεως, δὲν κωλύουσι τὸν ὁμόσωντα νὰ δώσῃ τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 781 ἐ. ε. ἀποφάσεως ὄρκον, οὔτε ὑποχρεοῦσι τοῦτον νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον τυχαίως, δηλαδὴ ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων, διότι αἱ ἀντιρρήσεις αὐταὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ παραδεκτοῦ αὐτῶν (ὅπερ τὸ δικαστήριον ἤδη δὲν ἐξετάζει), οὔτε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τὸν ὄρκον ἐπιβαλλούσης ἀποφάσεως ἀναστέλλουσι, οὔτε τὰς διατάξεις ταύτης τροποιοῦσιν ὅθεν τοῦ ὁμόσωντος ζητοῦντος νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον τοῦτον, ὡς ἐπέβληθη αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως καὶ ἄνευ ὄρου, καὶ ἀποκρούοντος τὴν αἴτησιν τοῦ ἀντιδίκου του περὶ τυχαίας δόσεως τοῦ ὄρκου, δέον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ ἢ δόσῃς τοῦ ὄρκου ἄνευ ὄρου τινός.

Ἄριθ. 1060 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΖΗΑΗΜΩΝ

Ἐγγυήσις ἀμέλεια δανειστοῦ πρὸς καταδιωξίν ὀφειλέτου — δίκης — παραιτήσις — πταίσμα δανειστοῦ — ἀπώλεια προνομίων κατ' ὀφειλέτου — ἀπώλεια κατὰ μέρος.

Ἐπειδὴ πρὸ τῆς εἰσγωγῆς τοῦ εὐεργετήματος τῆς δίκης διὰ τῆς Νεαρᾶς 9 κεφ. α. καὶ ἔν ὃ δανειστῆς ἐξ ἀμέλειας αὐτοῦ πρᾶξιπων τὸν ἀρμόδιον χρόνον δὲν κατεδίωκε τὸν πρωτοφειλέτην κατασταθέντα κατόπιν ἀφερέγγυον, δὲν ἀπῆλλάσσετο ὁ ἐγγυητὴς (1. 62 de

fidej (46. 1). Β. XXVI I 62), ἐκτός ἐάν εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ εἰς τὸν δανειστὴν πᾶν ὅ,τι δὲν ἠδύνατο ὁ πρωτότυπος fidejussores indemnitalis) Μετὰ τὴν ἄνωτέρω ὅμως Νεαρᾶν, ὅλοι οἱ ἐγγυηταὶ ἐνέχονται ἐν ἐλλείψει τοῦ πρωτοτύπου fidejussores indemnitalis), καὶ συνεπῶς ὁ δανειστὴς δὲν δύναται νὰ προτείνῃ πραγματικὴν ζημίαν, προελθούσαν ἐκ τῆς ἀφερέγγυότητος τοῦ πρωτοτύπου, ὅταν αὕτη προῆλθεν ἐξ ἰδίως αὐτοῦ ἀμελείας ὅταν ὅμως ὁ ἐγγυητὴς, ὡς ἐν προκειμένῳ καθ' ἃ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐν ἀντιγράφῳ καὶ μὴ ἀμφισβητούμενου ὑπ' ἀριθ. 6141 συμβολαίου, παρητήθη ρητῶς τοῦ τῆς δίκης εὐεργετήματος, ἐφαρμοσθήσονται οἱ πρὸ τῆς Νεαρᾶς Νόμοι, καὶ συνεπῶς ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῶν ἐκκαλουμένων αὐτοῦ ἀποφάσεων ἀπέριψε τὴν ἐνστάσιν αὐτοῦ ὅτι ἀπῆλλαξη τῆς ἐγγυήσεως, διότι ὁ δανειστὴς ἠμέλησε νὰ καταδιώξῃ τὸν πρωτοφειλέτην, καταστάντα ἤδη ἀφερέγγυον, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον αὐτοῦ ὡς μὴ βᾶσιμον, ἀπορριπτέον καθίσταται. (*)

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου, (καθ' ἃς ἡ ἐγγυήσις ἀποσβέννυται προσέτι ἐάν καὶ καθ' ὅσον ὁ πιστωτὴς ἐγένετο ἔνοχος πταίσματος τῷ ἐγγυητῇ, οὐ ἔνεκα ματαιοῦται τούτῳ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀπαιτηθῇ πρὸ τῆς πληρωμῆς τὴν ἐχώρησιν τῶν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀγωγῶν αὐτοῦ μετὰ τῶν παρεπομένων αὐτῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν ὅπως ὑπέσβληθη ὄντως εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ (Νεαρᾶ 4 Πανδ (46. 1) Βασιλ. (25 1:5) ἃς ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλῶν, ἐφαρμοζονται ὅσακις διὰ τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν ἃς εἶχε λάβῃ ὁ πιστωτὴς παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἐξήσφαλίζετο ὀλοκλήρως ἢ ἀπαιτήσις ὅσακις ὅμως, ἢ ὑποθήκη δὲν ἐξασφαλίζει ὀλοκλήρως τὴν ἀπαιτήσιν ἀλλὰ μέρος αὐτῆς, καὶ τῆς ὑποθήκης ταύτης παραιτηθῇ ὁ πιστωτὴς, ὁ ἐγγυητὴς δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεώς του· εἰμὴ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, τούτεστι ἀναλόγως τῆς ἀξίας τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος (Aubry et Rau. — Tom. IV. — Pag 696. Troplong No 572).

Ἐπειδὴ τὴν ἐνστάσιν ταύτην καὶ αὐτὸς ὁ ἐγγυητὴς ὁ παραιτηθεὶς τοῦ εὐεργετήματος τῆς δίκης δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ, καθ' ὅσον πρῶτον μὲν διὰ τῆς παραιτήσεως ταύτης παρητήθη μόνον τοῦ βοηθήματος τοῦ ἐκ τῆς ἐγγυήσεως πηγάζοντος τοῦ ν' ἀποκρούση δι' ἐνστάσεως τὴν ἀγωγὴν τοῦ πιστωτοῦ καθ' ἃ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει τῆς παρούσης ἐκτίθεται,

(*) Πρὸβ. ἀπόφ. Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀριθ. 872 καὶ τὴν παρ' αὐτῷ Νομολογίαν «Πινύξ» φύλ. 7—8 σελ. 8

ζητῶν ἵνα οὗτος ἐναγάγη πρῶτον τὸν πρωτοφειλέτην καὶ μόνον, καθ' ὅσον δὲν δυνήθη νὰ πληρωθῆ παρὰ τούτου νὰ καταδιώξῃ αὐτὸν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἐτέρου βοηθήματος, τοῦ εὐεργετήματος δηλονότι τῆς ἐκχωρήσεως τῶν ἀγωγῶν, beneficium cedendarum actionum καὶ τὴν ὅποιαν ἐκχώρησιν, κατὰ τὰς διαταξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου, δύναται νὰ ζητήσῃ πρὸ τῆς πληρωμῆς μετὰ τῶν παρεπομένων αὐτῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν, ὅπως ὑπειέλθη οὗτος εἰς τὴν θέσιν τοῦ δανειστοῦ καὶ ἱκανοποιηθῆ παρὰ τοῦ πρωτοφειλέτου (Νεαρ. Ἰουστ. 4 Πανδ. 46. 1) Βασιλ. 26 1). δεῦτερον δὲ, διότι ὁ νόμος οὐδεμίαν κατὰ τοῦτο ποιεῖ διάκρισιν μεταξὺ ἀπλῆς καὶ ἀλληλεγγύου ἐγγυήσεως, τοσοῦτ' ἄλλο, καθ' ὅσον κατὰ τὸν Ρωμ. Νόμον ἡ ἀλληλεγγύως συνυποσχεθεὶς ἐγγυητὴς δὲν ἐξομοιοῦται μὲ τὸν πρωτοφειλέτην, τὸναντίον τῆς ἐκ τῆς ἐγγυήσεως παραγομένης ὑποχρεώσεως, οὗσης παρεπομένης τῇ κυρίᾳ ἐνοχῇ, ἡ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου ὡς ἐγγυηθεὶς καὶ τοὶ ἀλληλεγγύως συνυποσχόμενος, παντοτε ἔχει τὴν τοῦ ἐγγυητοῦ ιδιότητα, μὴ ἐξομοιούμενος πρὸς τὸν ἐκ συνενοχῆς ὀφειλέτην, ἐκτὸς ἔάν ἐν τῇ συγχρόνῳ πρὸς τὴν τοῦ πρωτοτύπου ὀφειλέτου συνυποχρεώσῃ του ρητῶς ἐδηλώθῃ ἢ θέλησιν του νὰ ἀναλάβῃ τὴν ιδιότητα τοῦ κοινοῦ συνοφειλέτου, ὅτε ἡ ὑποχρέωσις αὕτη καθίσταται Obligatio correalis* τρίτον δὲ, διότι καὶ κατὰ τὸ ἀρχαῖον Ρωμ. Δίκαιον ἐχορηγεῖτο καὶ τότε κατ' ἐπιείκειαν εἰς τὸν ὀφειλέτην ἐγγυητὴν ἡ ἐκχώρησις τῶν ἀγωγῶν ὅσας ὁ δανειστὴς εἶχε καὶ εἰς τὴν κατάστασιν εὐρίσκετο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκχωρήσεως μετὰ τὴν Νεαρὰν ὅμως 4 τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πᾶσα ἐγγύησις κρίνεται κατὰ κανόνα ex bona fide, ὅπως οἱ mandatores τῶν Ρωμαίων χαιρομένη τὰ παρ' αὐτοῦ τοῦ Νόμου ὀφειλόμενα εὐεργετήματα καὶ τῆς ἐκχωρήσεως τῶν ἀγωγῶν πρὸ τῆς πληρωμῆς, ἐπομένως ὁ πιστωτὴς πράττει κατὰ τῆς καλῆς πίστεως ματαιῶν τῶν ἐγγυητῶν διὰ πραξέως αὐτοῦ τὴν πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεως προὔπαρχουσαν ὑποθήκην καὶ εἴτα καταδιώκων αὐτὸν εἰ καὶ ἡδύνατό τις ἀμφιβάλλων εἰπεῖν ὅτι ἀφοῦ ὁ ἐγγυητὴς παρητήθη τοῦ τῆς διζήσεως εὐεργετήματος παρητήθη καὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης καὶ μόνον τὰς σωζόμενας ἀγωγὰς δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ δανειστοῦ, ὅπως ἐκχώρησιν αὐτῶν μὴ ὑποχρεῖται νὰ ἐκτελέσῃ αὐτάς.*

Ἄριθ. 1065 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐρέτης κ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Προσωπικὴ κράτησις—διετὴς φυλάκισις—οὐ δυνατὴ ἀναφυλάκισις.

Ἐπειδὴ ἡ προσωπικὴ κράτησις εἶναι ἐν μέσον τὸ ὅποιον ὁ νόμος χορηγεῖ εἰς τὸν δανειστὴν διὰ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ὀφειλέτην του νὰ φροντίσῃ διὰ παντός τρόπου καὶ πληρώσῃ πᾶν ὅ,τι ὀφείλει, ἀλλ' ἡ δοκιμασία αὕτη ἔχει καὶ ὅρια διότι ἐάν μετὰ πρέλευσιν ἀρκετοῦ διαστήματος βεβαιωθῇ ἡ ἀδυναμία τοῦ ὀφειλέτου, μία κράτησις μακροτέρα δὲν θὰ ἦτο παρὰ τιμωρία ἀνωφελῆς, διὰ τοῦτο ὁ νόμος ἀπεφασίσει καὶ διέταξε ν' ἀπολύεται τῶν φυλακῶν ὁ ὀφειλέτης ἐάν ἡ φυλάκισις του διήρκεσε δυο ἔτη (ἄρθρ. 1020 Π. Δικον.) ἀποτέλεσμα δὲ τῆς διαταξέως ταύτης, εἶναι νὰ μὴ δύναται ὁ δανειστὴς νὰ φυλακίσῃ ἐκ νέου καὶ διὰ τὰ αὐτὰ χρεῖα τὸν οὕτω πως ἀπολυθέντα τῶν φυλακῶν ὀφειλέτην, διότι ἂν ὑποτεθῇ τὸ ἐναντίον ἡ μνησθεῖσα διάταξις δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, ὥστε ἀναφυλάκισις τοῦ ἀπολυθέντος τῶν φυλακῶν ὀφειλέτου, διαμείναντος ἐπὶ δυο ἔτη ἐν τῇ φυλακῇ δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δανειστοῦ καὶ διὰ τὰ αὐτὰ χρεῖα, ἐφ' ᾧ μεταρρυθμιστέα ἐστὶν ἡ παραδεξαμένη τὰ ἐναντία ἐκκαλουμένη ἀπόφασις (*).

(*) Ὑπερθεματίζοντες τὸ ἀκλόνητον τῆς ἀποφάσεως προσθέτομεν ὅτι, καθὰ ὀρθῶς ἐρμηνεύει καὶ ὁ κ. Καράκαλος ἐν τῇ ἀξιολόγῳ μονογραφίᾳ του § 363, ἀναφυλάκισις δὲν ἐπιτρέπεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδὲ καὶ ὑπὸ ἄλλου δανειστοῦ νὰ γίνῃ, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται πρὸκειται περὶ χρέους προγενεστέρου τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὀφειλέτου ἐκ τῆς φυλακῆς, διότι ἡ ἔκφρασις τοῦ Νόμου εἶναι γενικὴ, καὶ ἐννοεῖ τὸ τεκμήριον τῆς ἀπορίας νὰ ὀφείλεται δι' ἅλα τὰ χρεῖα, καὶ οὐχὶ διὰ τὸ ὀρισμένον δι' ὃ ἡ φυλάκισις, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐν τῷ Νόμῳ ἡ ἔνεκα διετούς κοατήσεως ἀπόλυσις κατατάσσεται εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 1020 περιπτώσεις τῆς ὀριστικῆς ἀπολύσεως, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου περιπτώσεις ἀναφυλάκισις δύο μόνον ὑπαγορεύει ὁ Νόμος, δηλ. τὴν ἐκ τῆς μὴ καταθέσεως διατροφῆς καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀκύρου φυλακίσεως. Πρὸς ταῦτα σύμφωνα καὶ 1703 τοῦ 77 ἀπόφ. ἐφετ. Ναυπλίου, contra ἡ 1144 1890 ἐφετ. Ἀθ. ἐν Ὁμίδι τόμ. Α' σελ. 473—καὶ Οἰκονομ.δ. Ἐγγ. § 283 σημ. 6) καθ' ὅν ἀπολύτως μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ὅμως δύναται νὰ φυλακισθῇ ἐκ νέου, ἂνευ διακρίσεως τοῦ χρόνου τοῦ χρέους, ἐνῶ πιθανῆς τῆς χρονικῆς διαστολῆς, δύναται τις διὰ τὰ μεταγενέστερα τῆς ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπολύσεως τοῦ ὀφειλέτου χρεῖα νὰ ἀποφανθῇ τις συγχωρουμένη τὴν ἀναφυλάκισιν ἔνεκα τοῦ πιθανοῦ τῆς βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ ὀφειλέτου. Πρὸς γνωμοδότη. Ἀγγελόπουλου τόμ. Α' σελ. 176 καὶ 473, σημ. καὶ Νομομ. τόμ. 4 σελ. 594—596.

(*) Πρὸς. καὶ ἀπόφ. ΑΠ. 128 (97) Ὁέμ. τόμ. 8 σελ. 564 καὶ Γνωμοδ. Εἰσαγγελ. Τσιβανοπούλου καὶ ἐφ. Πατρ. 647 (95) τόμ. 6 σελ. 636.

Ἄριθ. 1078 (1896)

Εισηγητής ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἄνακοπή—προθεσμία διορισμῶς ἀντικλήτου—
οὐ παρέκτασις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἰσχύον νόμου ἔχον Βασιλ. Διάταγμα ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836, ἡ προθεσμία πρὸς ἀνακοπὴν εἶναι ὀκταήμερος, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν διαδικὸν ἢ τὸν ἀντίκλητον, ἡ προθεσμία δὲ αὕτη ἐπεκτείνεται μὲν λόγῳ ἀποστάσεως, ἀλλὰ τοῦτο λαμβάνει χώραν μόνον εἰς τὴν περίστασιν, καθ' ἣν ὁ διαδικὸς πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, μὴ κατοικῶν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Δικαστηρίου, δὲν διώρισεν αὐτόθι ἀντίκλητον Ὅθεν ὅταν ὁ διάδικος κατοικῶν ἐκτὸς τῆς ἔδρας τοῦ Δικαστηρίου διώρισεν αὐτόσε ἀντίκλητον, καὶ εἰς τὸν ἀντίκλητον τοῦτον ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως, ἐπέκτασις λόγῳ ἀποστάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνακοπὴν δὲν χωρεῖ. Εἰς ταῦτα οὐδεμίαν τροποποίησιν ἐπέφερον ὁ Νόμος ΒΣΚΒ' διότι καὶ ὁ νόμος οὗτος ἐπαναλαμβάνει τὴν τοῦ δι' αὐτοῦ μεταρρυθμισθέντος ἄρθρου 195 τῆς Π. Δικονομίας διατάξιν, καθ' ἣν ἡ ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως λαμβάνει χώραν μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ Νόμῳ ρητῶς ὠρισμένας περιπτώσεις (*).

Ἄριθ. 1080 (1896)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Συμβιβασμὸς ἐπὶ πτωχεύσει—διορισμὸς διαχειριστῶν ἢ ἐποπτῶν—ἐξουσία—μισθώσις ἐργασιῶν ἐπὶ ἀκινήτου ἐμπορίου—διεξαγωγὴ ἀποδείξεων—προβολὴ ἐξαίρεσεων ὑποβολὴ ἀντιρρήσεων κατὰ συζήτησιν—δικαστὴ καὶ προθεσμία—παρέκτασις—γεγονότα ἐγγράφως ἀποδεικτέα—ὑποχρεωτικὴ προαποδείξις—παρακατάσχισις—ἐκτασις—μισθώσις.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς τοῦ καταρτιζομένου συναλλάγματος οἱ πιστωταὶ δὲν κωλύονται, ὅπως τὰς ἐν τῇ ἡγουμένη αἰτιολογίᾳ ἀναγραφόμενας νομίμους τοῦ συμβιβασμοῦ συνεπέας δι' ἰδιαιτέρων συνομο-

(*) Ὅρα ὁμοιανάφ. Ἐφ. Ἀθην. 8 (94) ὁμίς Β' σελ. 471, σ. 17 α. Ἐφ. Ἀθην. 1677 (94) ὁμίς Β' σελ. 536. Ἀμβροσιάδης 1436 (91) Β' σελ. 663 ἐρετ. Πατρῶν 246 (95) τόμ. 6 σελ. 379.—Ἄρ. Πάγ. 228 (53). Κατὰ τὰς Ἐφ. Ἀθην. 909 (95) ὁμίς Β' σελ. 620 (94) (95) 7 σελ. 152 καὶ 2165 (95) 7 σελ. 247 α ἢ παρέκτασις δίδεται οὐχὶ ἀπλῶς καὶ μόνον ὅταν ὁ διάδικος κατοικεῖ εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὸν τοῦ Δικαστηρίου ἢ τοῦ ἀντιδικοῦ τούτου, ἀλλ' ὅταν πρόκειται καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἐν τῷ δ. ἀφῶρῳ τόπῳ. Ὁ Ἄρ. Πάγ. διὰ τῆς 371 (94) ὁμίς Β' σελ. 52 εἶπεν ὅτι ἡ προθεσμία παρατείνεται μόνον ὅταν οἱ διάδικοι κατοικῶσιν εἰς διαφόρους τόπους ἢ τὸ δικαστήριον καλεῖ αὐτοὺς ἐνώπιόν του.

λογήσεων (μὴ ἀντιβαινουσῶν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν), ὡς λόγου χάριν διὰ τῆς ἐπιβολῆς συμβούλου, ὅπως, ἔνευ τῆς συμπράξεως ἢ τῆς γνωμοδοτήσεως αὐτοῦ, μὴ ἐνεργῇ ὁ πτωχεύσας σπουδαίας τινὲς πράξεις, εἴτε διὰ τῆς ἀνθέσεως ἐν τῶν δανειστῶν τῆς φροντίδος περὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως ὠρισμένων ἢ καὶ ἀπασῶν τῶν ὑποθέσεων καὶ διανομῆς τῶν ἐντεῦθεν ὠφειλῶν, ἀλλ' ἡ δικαιοδοσία τῶν οὕτως εἰς διοριζομένων ἐκκαθαριστῶν, ἢ διαχειριστῶν, οὕσα ὅλως διάφορος τῆς τῶν ὀριστικῶν συνδικῶν καὶ κανονιζομένη διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ, δὲν δύναται βεβαίως ἔνευ ρητῆς περὶ τοῦ ἐναντίου δηλώσεως, ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς περιοριζομένη ἐν γένει εἰς ἀπλήν τῆς διαχείρισεως τοῦ ὀφειλέτου ἐποπτείας, καὶ μὴ περιλαμβανούσα ἀναγκαιῶς καὶ τὴν πρὸς τὸ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου ἐξουσίαν, (Pardessus ἀριθ. 1264. Alauzet T 7 σ. 444 καὶ ἐπὶ. Dall. Rep ἀριθ. 817 820, 821 καὶ 822). Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ἂν ἀληθῶς διὰ τοῦ κυρωθέντος συμβιβασμοῦ διορίζονται διαχειρισταὶ, οὐδεμίαν οἱ τρίτοι ἐφερον ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσιν, ὅπως διεξαγάγῃ τὰς τὸν συμβιβασθέντα ὀφειλέτην ἀφωρώσας δίκας ἐναντίον αὐτῶν καθόσον ἡ ἐναγομένη ἐταιρία δὲν ἰσχυρίζεται καὶ ὅτι οἱ τοιοῦτοι κατ' ἐπιτροπὴν διαχειρισταὶ (commissaires), ὧν ἡ ἐξουσία δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ νόμου ἢ τῶν δικαστηρίων καὶ οἱ ὅποιοι ἐνεργοῦσιν ἀπλῶς καὶ μόνον, δυναμει πληρεξουσιότητος εἰδικῆς, ἔχουσι καὶ τὴν ἐντολήν, ὅπως ἐκπροσωπῶσι τὸν ὀφειλέτην πάντοτε ἐπὶ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων καταρτισθεῖσα σύμβασις, ὡς διατυποῦται ἐν τῇ ἐξεταζομένῃ ἀγωγῇ, δὲν δύναται κατὰ τὴν ἀληθῆ τῶν νόμου ἐννοιᾶν (λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ ἐμπορικαὶ πράξεις ἐξηρέθησαν τοῦ κοινῶν δικαίου ἀπλῶς καὶ μόνον ἐνεκεν λόγων πρακτικῆς χρησιμότητος), ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς φέρουσα χαρακτηριστικὰ ἐμπορικόν, ἀφ' οὗ κατ' αὐτὴν, πρόκειται περὶ διαφορᾶς πηγαζούσης οὐχὶ ἐκ συμβάσεως ἀφωρώσεως ἀπλῶς εἰς ἐργασίας ἐπὶ ἀκινήτου, ἀλλ' ἐκ μισθώσεως ἐργαλείων καὶ ἐργατῶν πρὸς κατασκευὴν φρέατος ἀποτελοῦντος παράγοντα σπουδαιότατον πρὸς ἀπρόσκοπον, τῆς διὰ τοῦ ἀκινήτου ἀσκομένης ἐμπορικῆς χειροτεχνίας διεξαγωγῆν, καὶ ὅτι ἐπομένως εἶδει γενομένης δεκτικῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, νὰ ἐξαφανισθῶσιν αἱ διὰ τῆς ἐφέσεως προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἀπορριφθῇ τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δικῆς δικόγραφον, ὡς ἀφορᾶν εἰς μισθῶσιν γενομένην παρ' ἐμποροῦ πρὸς ἔμπορον χάριν τῆς ἐμπορίας τοῦ δευτέρου. Μ' ὅλα ταῦτα Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἐν τῇ προηγουμένη ἀποφάσει ἀναγραφόμενος λόγος, εἰς οὗς ὡς ὀρθοῦς καὶ νομίμους ἀναφέρεται καὶ αὐθις τὸ δικαστήριον,

ἡ περὶ τῆς πρόκειται διαφορὰ, εἰ καὶ μεταξύ ἐμπορῶν ὑφισταμένη, δὲν δύναται ἐν τούτοις νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐμπορικὴ, ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ σχετικὴ περὶ τοῦ ἐναντίου τῆς ἐναγομένης ὀξείωσης, καθόσον τῶν διαδικῶν ἡ διένεξις πηγάζει ἐκ συμβάσεως ἀφορώσης καθαρῶς εἰς ἐργασίας ἐπὶ ἀκινήτου, ἤτοι εἰς τὴν ἀνόρουξιν φρέατος Ἀρτεσιανοῦ· κατὰ τὴν κρατοῦσαν δὲ ὀρθοτέραν γνώμην, τὰ ἀκίνητα δὲν δύναται ποτὲ νὰ καταστῶσιν ἐμπορίας ἀντικείμενον(*).

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς περὶ ἀποδείξεων ἐν γενεὶ κειμένους παρ' ἡμῖν δικονομικοὺς ὁρισμοὺς, ὁσάκις προκειται περὶ ἐξετάσεως, ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διεξαγομένης ἐνώπιον τοῦ ἐνεργούντος εἰσηγητοῦ, πρέπει μὲν καὶ δὴ ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ, νὰ ὑποβάλλωνται πᾶσαι αἱ ὑπάρχουσαι τυχόν καὶ εἰς ἀπαβολὴν τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων τεινοῦσαι ἐνστάσεις, οὐχὶ ὁμως καὶ αἱ ἐναντίον αὐτῶν φερόμεναι ἀντιρρήσεις. Τοῦτο δὲ γίνεται δῆλον οὐ μόνον ἐκ τοῦ ἄρθρου 327 καὶ ὁ πρὸ τῆς ἐξετάσεως, δέον νὰ προτεινῆται ὁ περὶ ἐξαιρέσεως λόγος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 330, ὅπερ ὀρίζει γενικῶς καὶ ἄνευ διαστολῆς οἰασθῆποτε, ὅτι συζητουμένης τῆς ὑποθέσεως ἐξετάζονται καὶ οἱ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ προταθέντες καὶ δι' ἐκθέσεως παραπεμφθέντες περὶ ἐξαιρέσεως λόγοι, ἐξ ὧν εἰκότως δύναται νὰ συναχθῆ ὡς

συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἀπλῆ, τοῦ ἀποδεικνύοντος σιωπῆ (ἐκτὸς ἐν κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ ἄρθρου 329 ἐρμηνείαν, συμφωνήσῃ ρητῶς περὶ τῶν προταθέντων λόγων τῆς ἐξαιρέσεως) δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁμολογία στερούσα αὐτὸν τοῦ δικαιώματος, ὅπως ἀποκρούσῃ κατὰ τὴν πρώτην τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν τὰς ἐναντίον τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων προταθείσας ἐνστάσεις.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 95 τῆς Πολ. Δικον. ὁσάκις οἱ διαδικοὶ οἰκοῦσιν ἐν ἐτέρῳ τόπῳ παρὰ τὸν τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου διεξάγεται ἡ ὑπόθεσις, προστίθεται κατὰ τὸν λογισμὸν τῶν προθεσμιῶν δι' ἕκαστον σχοῖνον, ἀπόστασις μιᾶς ἡμέρας, ἀλλ' ἡ διαταξίς αὐτοῦ δὲν εἶναι καθὰ ἀξιοὶ ἐμμέσως ὁ ἐκκαλῶν, οὔτε γενικῆ οὔτε ἀπόλυτος, περιουριζομένης τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς ἐπὶ μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ Νομοῦ ρητῶς προβλεπομένων περιοπτώσεων, ἤτοι τῶν νομίμων προθεσμιῶν. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται κατ' ἀνάγκην ὅτι ὁσάκις πρόκειται περὶ προθεσμίας οὐχὶ νομίμου, ἀλλὰ δικαστικῆς, κατὰ τὸν λογισμὸν τῆς ὁποίας λαμβανεται πάντοτε παρὰ τοῦ δικαστηρίου ὑπ' ὄψει καὶ ἡ διαφορὰ τυχόν τοῦ ἀντιδικου τοῦ ἀποδεικνύοντος κατοικίας, ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπικαλουμένου 195 ἄρθρου παρέκτασις δὲν χωρεῖ(*) Καθόσον ἐκ τῶν ἐπιτακτικῶν τῆς ἐρ-

(*) Μεθ' ὅλ' ν τὴν δυσχερείαν τοῦ ζητήματος, ὁλοτέραν δύναται νὰ κρίνῃ τὴν μειοψηφίαν. Κατὰ τὴν ἀγωγὴν, οἱ ἐναγόμενοι ἐργοστασιάρχαι ἐπιχειρήσαντες δοκιμὴν ἀνορύξεως Ἀρτεσιανοῦ φρέατος, μίσθωσαν ἐκ Νεαπόλεως τοὺς ἐργάτας καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῆς ἐναγούσης ἐ. Παρισίους ἐπαίριος, ἐπὶ ἡμερησίᾳ μὲν ἀποζημιώσε τῶν ἐργατῶν ὁρισμένη, ἐπὶ ἐνοικίῳ δὲ διὰ τὰ ἐργαλεῖα συμφωνηθῆναι καὶ διὰ μὲν τὴν ἐνάγουσαν ὑποστηρίζεται τὸ φ. ο. ε. ἰ. ἐμπορικὸν τῆς πρῶτης ἀφοῦ ὑπέκειται ἐπιγέροισι χειροτεχνίας, ἐξ ἧς ἐκερδοσκοπεῖ ἐπὶ τῆς μισθώσεως τῆς ἐργασίας τῶν ὑπ' αὐτὴν ἐργατῶν καὶ μηχανῶν, δὲν ὑπάρχει δὲ λόγος διακρίσεως κινήτων καὶ ἀκινήτων, ὥστε τὴν αὐτὴν κερδοσκοπικὴν πρᾶξιν ἐπὶ τῆς μισθώσεως τῆς ἐργασίας, ἐνεργουμένην μὲν ἐπὶ κινήτων δεγόμεθα ἐμπορικὴν, τὴν ὁμοίαν δὲ ἐπὶ ἀκινήτων γενομένην, νὰ μὴ δεγόμεθα ὡς τοιαύτην, καὶ ἐν ἄκριβῶς δὲν πρόκειται περὶ ἀκινήτων, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐργασίας, ἡ ὁποία ἐκάστοτε θεωρεῖται ὡς π. ο. μ. ἢ θ. ε. ἰ. α. μὲν ἂν ὁ ἐργάτης παρέχῃ καὶ τὴν ὕλην ὡς ἐπιχέριον σιδηρῶν τεχνιῶν καὶ ἡ χρήση τῆς ἐργασίας ἐπὶ ἀκινήτων (ἢτοι ἀναληφτέους ἐπίσης θεωρητέα ἐμπορικὴ ἢ πρᾶξις, κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ π. α. ρ. π. ο. μ. ἐ. ν. ο. κατὰ ἀναγομένη καὶ ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὸ ἐμπόριον τῶν. Ὅρα καὶ Ἐφ. Πατρῶν 541 (96) Θέμ. σελ. 650. Ἰς πρὸς τὸ ζήτημα ἐὰν ἡ ἐπιχειρήσις χειροτεχνίας ἐπὶ ἀκινήτων (ἢτοι ἀναληφτέους κατασκευῆς οἰκοδομῶν, γεφυρῶν, διωρύγων, ὁδῶν, σιδηροδρόμων, ἀποχετεύσεως ὑδάτων ἀποτελεῖ ἐμπορικὴν πρᾶξιν, ὑπάρχει ἀμφισβήτησις ἐν Γαλλίᾳ. Οἱ μὲν δέχονται ὅτι οἱ ἀναλαμβάνοντες τοιαύτας ἐργασίας ἐνεργοῦν πρᾶξιν ἐμπορικὴν διότι κερδοσκοποῦσιν ἐπὶ τῆς μισθώσεως τῆς ἐργασίας τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἐργατῶν καὶ μηχανῶν—(Merlin λέγει ἐμπορ. πρᾶξις Ν. 6, § 3; Κροικιδᾶς ἐμπορ. Δίκ.

τόμ. ΑΝ. 64, 65, 66, σελ. 34. Νέος ἰταλικὸς Κώδ. ἀρθ. 3 ἐδάξ. 7. ἢ δὲ ἐ. ο. ἡ. — Γερμαν. Κώδ. ἀρθ. 272 ἐδάξ. 4. Οἱ Lyon senet et Renault διακρίνουν τὴν περιπτώσιν καθ' ἣν ὁ ἐργολάβος παρέχει μόνον τὴν ἐργασίαν του, τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν παρέχει καὶ τὴν ὕλην ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἀποφαίνονται ἀποφατικῶς καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ καταφατικῶς. Ὅρα Traillé τόμ. Ι Ν. 136 137 σελ. 118 καὶ Precis τόμ. Ι Ν. 102 σελ. 39 καὶ τοὺς παρ' αὐτῷ συγγραφεῖς καὶ Ράλλης τόμ. ΑΝ. 36.—Ὁ παραγγέλλων ὅμως τοιαύτα ἔργα δὲν ἐνεργεῖ ἐμπορικὴν πρᾶξιν Precis Ν. 102 σελ. 39 σημ. 4. Ὅ' ε. ρ. Πάγ. διὰ τῆς 16 (84) ἐδέχθη ὅτι «ἡ ἐπὶ ἀκινήτων ἐργασία δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐμπορικὴν εἰμὴ ὅταν ὁ ἐργολάβος μέλλει νὰ χορηγήσῃ τὴν ὕλην. Διὰ δὲ τῆς 103 (73) ὅτι ἡ κατ' ἐργολαβίαν ἐπιγέροισι κατασκευῆς μὴ ὡς οὐ καὶ διὰ χορηγήσεως τῆς ὕλης εἶνε πρᾶξις ἐμπορικὴ. Τὸ ἔμ. ἰ. α. ἰ. α. τῆς 1002 92 Θέμ. 3 σελ. 376. Δικούδης καὶ 1757 94 Θέμ. 5 σελ. 568, ἐδέχθη ὅτι ἡ ἐργολαβία κατασκευῆς σιδηροδρόμων εἶνε ἐμπορικὴ. Διὰ δὲ τῆς 2106 92 4 σελ. 73, ὅτι ἡ μίσθωσις δάσους πρὸς ἐξαγωγὴν σιδηροδρομικῶν σιρωτήρων εἶνε ἐμπορικὴ. Διὰ τῆς 336 (93 4 σελ. 236, ὅτι ἡ ἐργοληψία συμπληρώσεως δενδροστοιγιῶν δὲν εἶνε ἐμπορικὴ. Διὰ 1832 95) Τόμ. 7 σελ. 135 ὅτι ἡ κατ' ἐργολαβίαν ἐξόρυξις μεταλλοῦ εἶνε ἐμπορικὴ

(*) Ὅμοίως ἐφετ. ἰ. α. 9 (97) Τόμ. 8 σελ. 230 Πρωτοδ. Αθ. 2081 (95) σιρωτ. ἐφ. Πατρ. 646 96 Τόμ. 8 σελ. 283. ἰ. φ. Αθ. 1372 (96) Θέμ. 7 σ. 651. Πρωτ. καὶ Α11 64 (97. κατὰ τὰς ἐφ. Αθ. 2002 91) Τόμ. 3 σελ. 120 Θέμ. 1540 94) Τόμ. 5 σ. 440 καὶ ἡ δικαστικὴ προθεσμία παρεκτείνεται ὅταν δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἐντὸς αὐτῆς ἡ διεξαγωγή.

μνηνευμένης διατάξεως ρήσεων αὐτοῦ δὲ μόνον εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Νόμου ρητῶς προβλεπομένας περιπτώσεις ἀποκλείεται τέλειον καὶ ἡ ἐπὶ ἄλλων τοιούτων, καθ' ἃ φαίνεται ἀξιοῦσα ἐμμέσεως ἢ ἐκκαλοῦσα, ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογὴ αὐτῆς.

Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἔθρου 250 τῆς Πολ. Δικονομίας καθιεροῦται μὲν πραγματικῶν κανῶν, καθόσον οἱ διαδικοί δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς προαποδείξιν δικαιουμένοι ν' ἀπαιτήσωσι τὴν περαιτέρω τῶν ἰδίων ἰσχυρισμῶν αποδείξιν, ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος, δὲν δύναται βεβκίως νὰ θεωρηθῇ οὔτε γενικὸς οὔτε ἀπόλυτος, περιοριζομένης τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ἐπὶ μόνων τῶν περιπτώσεων, δι' ἃς δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς καὶ ὑπαρξίς ἐγγράφων Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι ὅσκις κατὰ Νόμον, ἀπαιτεῖται ἢ ὑπαρξίς ἐγγράφων, ὁ διάδικος δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ἀποδεικτέον γεγονός, ἐν δὲν προσαγάγῃ συγχρόνως καὶ τὰ ἀποδεικνύοντα αὐτὸ ἐγγράφα· ὅθεν κατὰ ταῦτα ἀπαρκαδεκτος καὶ ἀπορριπτὸς ἀποβκίνει ὁ σχετικὸς τῆς ἐναγομένης ἰσχυρισμὸς, καθ' ὃν ὁ ἐν τῇ ἡγουμένη αἰτιολογίᾳ ἀναφερομενος ὄρκος, ἐπήχθη ἐπιβοηθητικῶς καὶ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ἀφοῦ δὲν ἐπισυναπτει ἐν τῇ δικογραφίᾳ συγχρόνως ὡς ὄφειλε, καὶ τὰς ἀποδεικνύουσας αὐτὸν ἐγγράφους προτασεῖς, ἢ μὴ προσαγωγῇ τῶν ὁποίων, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς πρὸς ἔρησιν τῶν πάντων ἀκατασχέτου τῆς ἐνισταμένης ροπῆς, τῆς χαρακτηριούσης κυρίως τὸ ἀρχῆθεν σύστημα τῆς ὄλης ὑπερασπίσεως, πιθανολογεῖ μάλιστα τὴν ἰδέαν, ὅτι καὶ ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἐνστάσις, ἀντιτάσσεται ἀπλῶς μόνον πρὸς παρέλκυσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται δικαστικοῦ ἀγῶνος, ὅστις, ὡς ἐκ τῆς ὑποβολῆς τῶν τοιούτων ἐνστάσεων, κατέστη ὄντως ἐργῶδης.

Ἐπειδὴ ὁ ὄφειλέτης δικαιούται μὲν ἀληθῶς ἐπὶ παντὸς δικαίου προσωπικοῦ ἢ ἐμπραγματικού, νὰ κρατήσῃ τῆς ὄφειλῆς τὸ ἀντικείμενον, εἴτε πρᾶγμα εἶναι τοῦτο εἴτε χορηγία ἀπλῆ, ἀσκῶν ὄντως τὸ δικαίωμα ἐπισχέσεως, ὡς μόνον παρακαλυπτικὸν τῆς εἰς τὸν δανειστὴν περιελεύσεως τοῦ ὀφλήματος, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐξουσία παρέχεται ἀπολύτως καὶ μόνον, ὅπου συγχωρεῖ τοῦτο ρητῶς ὁ Νόμος ἀναγνωρίζων μετὰ τῶν ἀμοιβαίων ἀπαιτήσεων σχεῖσιν τινὰ προτιμήσεως περὶ τὴν ἱκανοποίησιν αὐτῶν ἐντεῦθεν δ' ἔπεται κατ' ἀνάγκην ὅτι καὶ ἂν ὑπάρχωσι τῆς παρακρατήσεως τὰ προσόντα, ὁ ὄφειλέτης δὲν δύναται οὐδὲν ἤττον νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτήν, ἐὰν δὲν στηρίζεται συγχρόνως καὶ ἐπὶ ρητῆς τοῦ Νόμου διατάξεως, (ὅρα windscheid T. 2. compensation § 351 σημ. 6). Ὅθεν κατὰ ταῦτα ἀπορριπτὰ ἀποβκίνει, ὡς ἐπὶ βάσεως πλημμελοῦς ἐρειδομένη ἢ σχετικῆ τῆς ἐκκαλοῦσης ἀξίσεως, περὶ μὴ ἀποδόσεως τῶν μηχανημάτων, ἐπὶ λόγῳ

ὅτι ἐνεκεν τῶν ὡς εἶρηται καὶ εἰς συμφηρισμὸν ἀντιτασσομένων ἀπαιτήσεων εἶχε καὶ ἔχει δικαίωμα παρακρατήσεως καθόσον ἐκ τῆς μὴ δόσεως τοῦ σήμερον ἐπαγομένου ὄρκου, δύνανται μὲν νὰ καταστῶσιν ἐξεταστέαι αἱ ζτηρίαι, ἃς ἡ ἐνισταμένη ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπέστη ἐκ τῆς ἀχρηστίας τῶν ἐργαλ. καί τῆς ἀνεπιτηδεϊότητος τῶν ἐργατῶν, ἀλλ' ἀφοῦ, κατὰ νόμον (25(4 65) τοῦ Κ-τὸ μισθωθὲν δέον νὰ ἐπιστρέφεται καὶ κύριος ἀνεῖνε ὁ μισθωτῆς, ὅστις νὰ δύναται ἐνεργήσῃ παρακατὰ σχεσιν, ἀπολύτως καὶ μόνον ἐν ἄλλῃ ἀπαιτήσιν δαπανῶν καταβληθεῖσιν διὰ τὸ πρᾶγμα, ἔπεται ὁτι ἡ ἐναγομένη δὲν ἔχει δικαίωμα παρακρατήσεως καὶ ἀληθῶν ὑποτιθεμένων τῶν ζημιῶν ἃς ὑπέστη ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ μισθίου, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ρητὴ περὶ τούτου διάταξις· εἰ καὶ ἡ δύνατο τις εἰπεῖν ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐδικαίουτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου, νὰ ἐνασκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς παρακατασχέσεως· τὸ μὲν, διότι κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ νόμου ἐννοίαν, ἡ τοιαύτη ἐξουσία παρέχεται πάντοτε εἰς τὸν ὄφειλέτην, ὅσκις ὑπάρχουσιν ἀπαιτήσεις συναφεῖς καὶ ἄνευ νομικῆς διατάξεως ἐπιτροπούσης τοῦτο τῶς· τὸ δέ, διότι αἱ σχετικαὶ διαταξεις, δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐπὶ περιπτώσεων ἀναλόγων, καὶ ἐπομένως ὑπαρχούσης ἀναλογίας μετὰ τῶν περὶ οὗ πρόκειται θέματος καὶ τοῦ μνημονευομένου ἐν τοῖς νόμοις 11 § 2 καὶ 60 (47 2) τῶν 11ανδ. εἶδει ἡ ἐκκαλοῦσα νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα δικαίωμα παρακρατήσεως (Πρβλ. Muhlentbr. Pandecten § 136 am 9)*.

Ἄριθ. 1082 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Οἰκόπεδα Πατρῶν — μὴ σημείωσις ἐν τῷ βιβλίῳ. — παραγραφή. — ὄρος — ἀμφισβήτησις δημοσιεύσεως Νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 1, 3, 7, 9 καὶ 21 τοῦ περὶ οἰκοπέδων Πατρῶν ὙΝΖ' Νόμου τοῦ 1858 προκύπτουσα ἀληθῆς αὐτῶν ἐννοία δὲν εἶναι ἐκείνη ἣν ἀποδίδει αὐτοῖς ὁ ἐκκαλῶν, ὅτι τουτέστιν ἡ κατὰ τὸ ἔθρον 1 παραγραφή τοῦ τῆς κυριότητος δικαίωματος ἐπὶ γηπέδου τῆς ἄνω πόλεως (ὅπερ μὴ σημειούμενον ἐν τῷ ἐκτεθέντι βιβλίῳ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, δὲν ἐγένετο ἀντικείμενον ἀξίσεως ὑποβληθείσης ἐντὸς τῆς ἐνιαυσίου προθεσμίας), ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ἐὰν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς ἰδιοκτητοῦ γηπέδου, ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἄνω πόλεως κειμένου, ἐσημειώθῃ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς ἕτερος ὡς ἰδιοκτητῆς, τὸ Δη-

(*) Ὁμοίως Ἀρ. Παγ. 47 (43) 66 (45) 84 49 129 (52) 184 55) 400 (59 114 (94). Ἔφ. Δθ. 2557 (96) contra ΔΠ 339 [87] 39 [84] ἔφ. Κερκ. 347 [70].

μόσιον παρεχώρησεν αὐτῷ ἐπ' ἀνταλλαγῆ τούτου ἐθνικὸν ἐν τῇ κάτω πόλει οἰκόπεδον, καθόσον ἡ γενικὴ ἔκφρασις τοῦ νόμου, ἀπειλοῦντος παραγραφῆν διὰ πᾶν δικαίωμα κυριότητος, μὴ σημειωθῆν ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ μὴ ὑποβληθῆν δι' ἀξιώσεως ἐντὸς τοῦ ἔτους, οὐδεμίαν ἐπιτρέπει διαστολήν πράγματι σκοπὸς τοῦ νόμου τούτου ὑπῆρξεν ἢ μεταφορὰ τῆς ἕνω πόλεως εἰς τὴν κάτω, καὶ διὰ τοῦτο ἐπεζητήθη ἕνα ὄλα, τὰ οἰκόπεδα τῆς ἕνω πόλεως περιέλωσι τῷ Δημοσίῳ δι' ἀνταλλαγῆς ἢ ἐξκλήσεως τῶν μεριδίων, ἐκτὸς ὅσων αὐτὸ τὸ Δημοσίον ἤθελε παραχωρήσει ἢ οἱ ἰδιοκτῆται ἤθελον κρατήσῃ κατὰ τὸ ἄρθρ 9 οὕτω δὲ ἀναμφίβολος καθίσταται καὶ ἡ ἐννοία τοῦ ἄρθρου τούτου ἐδῆξιον δευτέρου ὅτι δὲν σκοπεῖ νὰ ἀπαλλαγῆ τοῦ ἰδιοκτησίας γηπέδων τῆς ἕνω πόλεως, καὶ μὴ τυγχάνωσι σημειωμένοι ὡς τοιοῦτοι κατὰ τὸ ἄρθρον 1, ἐν τῷ ἐκτεθέντι βιβλίῳ τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐμπροθέμου ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς ἀξιώσεως ἐπὶ ποινῇ παραγραφῆς, ὅπερ ὁ ἀντικείμενος εἰς τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 1 καὶ αὐτόχρομα ὁ ἀνήκει αὐτῇ, ἀλλ' ἐπὶ ἀναμφισβητήτου αὐτῶν δικαίωματος, καθὼ σημειοῦμένου ἐν τῷ βιβλίῳ ἢ δι' ἐγκαιρίου ὑποβολῆς ἀξιώσεως συμβιβαστικῆς ἢ δικαστικῆς ἀναγνωρισθέντος κατὰ τὸ ἄρθρον 1, περιέχει τοῖς εἰρημένους ἰδιοκτηταῖς τὸ δικαίωμα νὰ διατηρήσωσι τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτῶν ἐξαιτούμενοι καὶ λαμβάνοντες ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀναγνωριστήριον τῆς ἰδιοκτησίας αὐτῶν ἔγγραφον, ὅπερ ἀποτελεῖ παραίτησιν τοῦ πρὸς ἀνταλλαγῆν δι' ἐθνικὸν ἐν τῇ κάτω πόλει γηπέδου δικαίωματος αὐτῶν ἀβάσιμοι κατὰ ταῦτα αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου αἰτιάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐλέγχονται, ἢ δὲ ἕτερα ἀντιρρήσεις αὐτοῦ, ὅτι ὁ Νόμος ὙΝΖ, τῆς 10 Ἀπριλίου 1858, δὲν ἐδημοσιεύθη ὡς ἀπῆτουν οἱ τότε ἰσχύοντες νόμοι περὶ τοῦ τρόπου τῆς δημοσιεύσεως τῶν νόμων, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀόριστος, διότι δὲν ἀμφισβητεῖ ὠρισμένως ὅτι ἐτοιχοκλήθη ἐν τῷ Νομαρχεῖῳ Πατρῶν τὸ περιέχον τὸν νόμον φύλλον τῆς α' Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ἀστικῶν Νόμου τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856(*).

Ἄριθ 1083 (1896)

Βιομηχανία ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἄγοραπωλήσια ἐπὶ δηλώσει — ἀναβλητικὴ αἵρεσις — θάνατος πρὸ δηλώσεως — ματαίωσις — προσδιορισμὸς τιμῆματος ὑπὸ τρίτου.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ πώλησις τοῦ σταφιδοκαρποῦ ὑπὸ τοῦ Θ. Φ***, γενομένη ἐπὶ

δηλώσει (ἦτοι ἐπὶ τιμῆματι κανονιστέῳ κατὰ τὴν τρέχουσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ Πύργου τιμὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ δηλώσεως), δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ καταρτισμένη πρὸ τῆς δηλώσεως, ἐξ' ἧς ἐπιτετα ὁ κανονισμὸς τοῦ ἀποτελοῦντος οὐσιώδες στοιχεῖον τῆς περὶ ἀγοραπωλησίας συμβάσεως τιμῆματος, διετέλει τούτεστιν ὑπὸ ἀναβλητικῆν αἵρεσιν δηλώσεως, ὡς ἐξ ἀναλογίας τῆς διατάξεως 15 Κώδ 438 (Βασ. ΙΘ' ἐ 21) δύναται νὰ συναχθῆ, συνέπεια δὲ τούτου εἶναι ὅτι ἀποβίωσαντος τοῦ πωλητοῦ πρὶν ἢ δηλώσῃ τὸν χρόνον, κατὰ τὴν τρέχουσαν ἐν τῷ ὀποιῷ τιμὴν ἔδει νὰ κανονισθῆ τὸ τιμῆμα, ἀτονεῖ ἢ αἵρεσις ὡς συνισταμένη εἰς προσωπικὴν ἔκφρασιν βουλήσεως τοῦ ἐπὶ αἰρέσει συμβληθέντος, μὴ δυναμένη ν' ἀναπληρωθῆ διὰ τῆς βουλήσεως ἄλλου, οὔτε ἐπομένως εἶναι δυνατὸν μταιωθῆσις τῆς καταρτίσεως τῆς συμβάσεως τὸ δικαίωμα ὅπερ ἐπέκτετο ὁ πωλητῆς. ὅπως διὰ τῆς δηλώσεως τῆς ἡμέρας τελειοποίησιν τὴν σύμβασιν, νὰ μεταβῆ εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, διότι ἡ σύμβασις καταρτίζεται διὰ τῆς συμπτώσεως τῶν ἐκατέρωθεν ἀτομικῶν βουλήσεων, ἀλλ' ἡ βούλησις ἐκλείπει διὰ τοῦ θανάτου καὶ ὁ κληρονόμος διαδέχεται μὲν τὴν νομικὴν προσωπικότητα τοῦ τελευτήσαντος, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ τὴν βούλησιν αὐτοῦ, ἦτις κατὰ φυσικοῦς νόμους εἶναι ἀνεπίδηκτος διαδοχῆς· ἀλλ' οὔτε ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς συμβάσεως, καθὰ διατυποῦται, ἢ ἐκ διαταξέως τινος τοῦ νόμου ἐπιτετα ὅτι τοῦ πωλητοῦ ἀποβίωσαντος πρὶν δηλώσῃ, θεωρεῖται ἡμέρα δηλώσεως ἢ ἡμέρα τῆς τελευτῆς. Ἐν τούτοις ἀφοῦ κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα καὶ διὰ τῶν ἀποδείξεων καὶ τοῦ ὄρκου βεβαιωθέντα πραγματικὰ γεγονότα, τὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πωλητοῦ Θ Φ*** γενομένην ὑπὸ τοῦ ἐπιβλήτου ὡς κληρονόμου αὐτοῦ δηλώσιν ἀπεδέχθη ὁ ἐκκαλῶν καὶ ἀνεγνώρισεν ἑαυτὸν ὑπόχρεον νὰ πληρώσῃ τῷ δηλώσῃ τὴν τότε τρέχουσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ Πύργου τιμὴν τῶν δραχ. 200 κατὰ χιλιάδιον, ἐπιτετα πλέον ὅτι νέα κατηρτίσθη μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου σύμβασις ἀγοραπωλησίας, καθ' ἣν ἀναφερόμενοι εἰς τὸν παραληφθέντα ἤδη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐν ζωῇ τοῦ κληρονομηθέντος σταφιδοκαρπὸν, συνεφώνησαν τὸ τιμῆμα αὐτοῦ κατὰ τὴν τρέχουσαν τότε τιμὴν τῆς ἀγορᾶς καὶ ὑπεχρεώθη ὁ ἐναγομένος ἀπέναντι τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμῆματος τούτου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ

439, 91, Τόμ. β σελ. 386—153. 91 σελ. 407 430 93, Τόμ. 4 σελ. 627. 9, 94, Τόμ. 5 σελ. 99. 816, 94, Τόμ. 6 σελ. 424—373, 95, Τόμ. 6 σελ. 429 236, 96, Τόμ. 7 σελ. 489, Ἐφ. Πατρῶν 860, 95, ἴδου. 7 σελ. 406, 4235 95 7 σελ. 414, 946, 957 σελ. 471.

*) Προβλ. περὶ οἰκοπέδων τῶν Πατρῶν ἈΠ 7, 88, Θέμ. Α. 421 68, 88, Α. σελ. 503, 499, 88, Α. σελ. 374

τήμημα δέον νὰ εἶναι βέβαιον, ἀλλὰ τὸ ποσὸν αὐτοῦ δύνανται νὰ ὀρίσωσιν οἱ συμβαλλόμενοι καὶ ἐμμέσως, ὅταν ἡ βεβαιότης ἐξακριβῶται ἐξ ἄλλης περιστάσεως, ὡς ἐν τῇ προκειμένῃ μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου ἀγοραπωλησία διὰ τῆς τρεχούσης ἐν τῇ ἀγορᾷ τιμῆς (N 7 § 1 καὶ 2, N 37 Πανδ. 19. 1 Βασ. 10' α 6 καὶ 35) καὶ εἰς ἄλλον νὰ ἀναθέσωσι τὸν προσδιορισμὸν αὐτοῦ (N. 15 Κώδ. 438) Κατὰ ταῦτα ἀπορριπτεῖται ἀποβαινοῦσιν αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου αἰτιάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἄριθ. 1090 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Κατάσχεσις εἰς χεῖρας τρίτου—γνωστοποίησις ὀφειλέτη δι' ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου περὶ χαρτοσήμου δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ γνωστοποίησιν τῆς κατασχεσεως (*)

Ἄριθμ. 1095 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατηγορία ἐπὶ πλαστογραφία — ἀθώωσις — προσβολὴ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ὡς πλαστοῦ — ἀνταπόδειξις κατὰ συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων δι' ἐγγράφου εἰσαγγελικοῦ.

Ἐπειδὴ δὲν ἀποκλείεται τοῦ νὰ προσβληθῇ παρεμπιπτότως ἐγγράφον τι ὡς πλαστόν, καὶ ἂν τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν κατηγορηθέντων ἐπὶ πλαστογραφίᾳ τούτου.

Ἐπειδὴ τὸ προσαγόμενον ἐπίσημον ἐγγράφον τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐνταῦθα πλημμελειοδικῶν τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1894, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου δὲν προσβάλλεται ποσῶς, ἀποδεικνύει γεγονὸς καταστρεφόν ἐντελῶς τὴν ἀλήθειαν τῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 15954 τοῦ 1894 ἐκθέσει, ὅτι δηλ. αὕτη συνετάχθη ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν πραττόντων καὶ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν καὶ ὑπεγράφη παρ' ὧν, ὅπερ εἶνε οὐσιῶδες ἀπαιτούμενον πάσης ἐκθέσεως, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 183 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἐνῶ διὰ τοῦ μνησθέντος ἐγγράφου τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν, καθίσταται ἄνευ ἄλλης περιπλοκῆς ἀποδεδειγμένον ὅτι αὕτη δὲν συνετάχθη ἐπὶ

παρουσίᾳ τῶν πραττόντων καὶ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν, ἀλλὰ συνετάχθη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ καὶ μονου καὶ τοῦ κήρυκος, τὴν ἐπομένην δὲ ἢ μεθ' ἐπομένην ἀπὸ τῆς συντάξεώς της ἡμέραν ὑπεγράφη καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν συμπραξάντων μαρτύρων καὶ ὑπερθεματιστοῦ, οὗτω δὲ συνταχθεῖσα ἡ τῆς κατακυρώσεως ἐκθεσις, εἶναι ἄκυρος, καὶ μὴ οὔσα κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 135 τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

Ἄριθ. 1097 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάσχεσις εἰς χεῖρας Δημοσίου πλειστηριάσματος καταθέντος ὑπὸ συμβολαιογράφου—τελεσιδικία—ἀναιρέσεις—ὕποχρεώσις συμβολαιογράφου ἐκδοῦναι ἐγγράφον πληρωμῆς.

Ἐπειδὴ δὲν ἀμφισβητεῖται ἡ τελεσιδικία τῆς ὑπ' ἀριθ. 1269 π ἔ ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου τῆς ἐπικυρωσασης τὴν ὑπ' ἀριθ. 2506 τοῦ 1894 ὀριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου, δι' ἧς ὑπεχρεώθη τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ ἐντόκως τὸ κατασχεθὲν εἰς χεῖρας του ποσόν, ὅπερ ὑπάρχει κατατεθειμένον εἰς τὸ Ταμεῖον Πατρῶν ὑπὲρ τοῦ συμβολαιογράφου ἐφεσιβλήτου Α: Σ***, ἡ τοιαύτη τελεσιδικία συνεπαγεῖ κατὰ νόμον πέρασ εἰς τὸς ἐπιμάχους τῶν διαδικῶν ἀξιώσις (N. 1 Πανδ. 42 1) καὶ ἀποτελεῖ μετὰξὺ τούτων δεδικασμένον (Νόμ. 11 § 10 Πανδ. 44 2), ἂν δὲ ἐνησκήθη κατὰ τῆς τελεσιδικίας ταύτης τῆς ἀποφάσεως τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, τοῦτο κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 818 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν δύναται νὰ ἀναστειλῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, οὐδ' ἄλλο τι μειονέκτημα νὰ ἐπιφέρῃ, συνεπῶς ἄνευ ἀξίας τινὸς ἀποβαίνει ὁ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἐφεσιβλήτου Α Σ*** ἰσχυρισμός, ὅτι δὲν δύναται ἀνευθύνως νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ εἰς τὸς δικαιωθεῖσας τελεσιδικίας ἐκκαλοῦσας, διότι τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20056 ἐγγράφου διαταγῆς τοῦ τὸν εἰδοποίησε νὰ μὴ παραγγείλῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ περι οὐ ἡ παροῦσα ἀγωγή ἐκπλειστηριασμοῦ, διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰ τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν διετάχθη ἡ καταβολὴ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, ἀπηυθύνθη ἐνώπιον τοῦ Ἄρ. Πάγου αἴτησις ἀναιρέσεως, καὶ αὕτη ἀποθήσεται ὑπὲρ τοῦ ἀναιρέσιοντος Δημοσίου ἄρα ὑπόχρεως καθίσταται ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλος καὶ ἐφεσιβλήτος, ὅπως καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως (καθόσον ἐπὶ τοῦ προκειμένου συντρέχει ἡ περίπτωση ἢ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 997

[*] Ὁμοία καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 84 τοῦ 1893 ἰδίῳ ἐφετείῳ σύμφωνος δὲ καὶ Οἰκονομίδης [Ἐγγ. § 269, σημ. 5]. Ἐφ. Ἀθηνῶν 1001, 95 Τόμ. 6 σελ. 633.

εδ. 7 καὶ 8 τῆς Πολιτ. Δικονομίας), ὑποχρεωθῆναι εἰς τὴν παρὰ τοῦ νόμου διαγεγραμμένην ὑποχρέωσιν, ὅπως παραγγείλη δι' ἐγγράφου τοῦ ἢ διὰ γραμματίου διαταγῆς τὸν ταμίαν Πατρῶν καὶ καταβαλλῆναι τὸ εἰς χεῖρας τοῦ ποσὸν πρὸς τὰς ἐκκαλοῦσας, παραδίδων εἰς ταύτας καὶ τὸ σχετικὸν παρακαταθήκης γραμματίον, γενομένης κατὰ τοῦτο δεκτικῆς τῆς ἀγωγῆς

Ἄριθ. 1114 (1896)

Εισηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Αἰτήσεις περὶ πτωχεύσεως—ἐρημοδικία τοῦ καθ' οὐ ἢ αἰτήσεις—αὐτεπάγγελτος ἔρευνα.

Ἐπειδὴ ἡ αἰτίασις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι κακῶς τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἐδέχθη τὴν περὶ πτωχεύσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου αἴτησιν ἐρήμην τοῦ καθ' οὐ αὐτῆ, ἄνευ περαιτέρω ἐρεύνης, διὰ μόνην τὴν ἐρημοδικίαν αὐτοῦ, στερεῖται ὑποστάσεως, διότι τὸ Πρωτοδικεῖον κηρύττει τὴν πτώχευσιν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τινὸς τῶν πιστωτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 440 τοῦ περὶ πτωχεύσεως Νόμου, ἐξετάζει παντοτε, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐμφανίσεως ἢ μὴ τοῦ καθ' οὐ ἢ αἰτήσεως, ἂν συντρέχωσιν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 437 ὅροι τῆς ἐμπορικῆς ιδιότητος καὶ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν πρόδηλον δὲ εἶναι ὅτι τὸ ζήτημα τῆς πτωχεύσεως θίγει τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀφοῦ καὶ αὐτεπάγγελτως κατὰ τὰς περιστάσεις δύναται νὰ κηρυχθῆναι αὕτη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἡ κατάστασις αὕτη ἐνδιαφέρει οὐ μόνον τὸ πρόσωπον καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου, καὶ δύναται κατὰ τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐπαγάγῃ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κράτησιν ἢ φύλαξιν, ἀλλ' ἐνδιαφέρει ἐπίσης καὶ τὰ συμφέροντα τῆς ὁμάδος τῶν πιστωτῶν, εἰς ἣν καθίσταται ὑπέγγυος ἅπανα ἡ περιουσία τοῦ ὀφειλέτου (ἄρθρ. 440—443 τοῦ Νόμου)(*).

Ἄριθ. 1115 (1896)

Εισηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Δόσις ὄρκου—ἐπακολούθησις συζητήσεως—οὐκ ἀναγκαῖα κλήσις—οὐ παρέτασις προθεσμίας—ἀκυρότης πράξεων πτωχεύσαντος—σχετικὴ ἀκυρότης—περίστασις ἐπικλήσεως καὶ ὑπὸ πτωχεύσαντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς παρ' ἡμῶν κειμένους δικονομικοὺς ὅρισμους, τοὺς κανονίζοντας εἰδικῶς τὰ περὶ ὄρκου, τὸ δικαστήριον δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος, ὅπως, μετὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ

γενομένην ὀρκωμοσίαν ἐπιληφθῆναι ἀμέσως, εἰάν ζητηθῆ, τῆς κατ' οὐσίαν ἐρεύνης τῆς διαφορᾶς. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεταὶ κατ' ἀνάγκην ὅτι ἐν ὁμοίων ἐκάλεσε νομίμως τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, ὅπως παραστῆ κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ἐπιβληθέντος ὄρκου, δὲν κωλύεται ὅπως προβῆ καὶ ἐρήμην τοῦ ἀπολειφθέντος διαδίκου, εἰς περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως ἐκδικασίαν ὅθεν κατὰ ταῦτα ἀπορριπτέα ἀποβρίνει ἢ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικῆς τῆς ἀνακοπούσεως ἀξιώσεως, δι' ἧς ἀμφισβητεῖται τὴν ἐρήμην γενομένης συζητήσεως τὸ κύρος. Τὸ μὲν, διότι συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω ἀναπτυσσόμενα, δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ νόμου ἐννοίαν καὶ κλήτεσις πρὸς περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν, ἀφ' οὐ αὕτη γίνεται ἀμέσως μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου. Τὸ δὲ, διότι ὁ ἐνιστάμενος ἐκλήθη συγχρόνως ὅπως ἐμφανισθῆ καὶ πρὸς περαιτέρω τῆς διαφορᾶς ἐκδικασίαν κοινοποιηθείσης τῆς περὶ τούτου κλήσεως πρὸς τὸν ἐνταῦθα πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον αὐτοῦ δικηγόρον, ὅταν δὲ δὲν πρόκειται περὶ συζητήσεως εἰσαγωγικοῦ δίκης ἐγγράφου, τοῦτέστι τῆς πρώτης συζητήσεως, παράτασις προθεσμίας δὲν χωρεῖ κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ νόμου ἐννοίαν(*).

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι διὰ τῶν ἄρθρων 449 καὶ 450 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, καθιεροῦται ἀκυρότης τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων πράξεων τοῦ πτωχεύσαντος, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀκυρότης, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ σαφοῦς καὶ ἀνεπίδεκτου διττῆς ἐρμηνείας γράμματος τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων, καθιερώθη ἀπολύτως καὶ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀποκλειστικοῦ τῆς ὁμάδος συμφέροντος καὶ οὐχὶ καθὰ διατείνεται πλημμελῶς ὁ ἐναγόμενος, πρὸς τὸ τοῦ πτωχεύσαντος. Ἐντεῦθεν δὲ (προκειμένου περὶ διατάξεως ἀφορώσης καθαρῶς εἰς ἀσφαλίαν τῶν δικαιωμάτων τῶν πιστωτῶν τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἀποτροπὴν πάσης προγενεστέρως συνεννόσεως, καθ' ἣν ἤθελε παρασχεθῆ εἰς τινὰς δικαιώμα προτιμῆτους οἰονδήποτε, ἢτοι σχετικῆς καὶ οὐχὶ ἀπολύτου ἀκυρότητος), ἐπεταὶ κατ' ἀνάγκην, ὅτι ὅπως ὁ ὀφειλέτης τοῦ πτωχεύσαντος δὲν δύναται ἐπὶ τοιούτου ἐρειδόμενος λόγου, ν' ἀρνηθῆ τὴν καταβολὴν τοῦ ὀφειλομένου, οὕτω καὶ ὁ πτωχεύσας (ὅστις κατὰ νόμον ἔχει τὴν ἰκανότητα τοῦ ὑποχρεοῦσθαι ἀτομικῶς καὶ ὁ ὁποῖος δὲν δύναται μετὰ τὸν συμβιβασμὸν νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐκπροσωπῶν τὴν ὁμάδα), στερεῖται ἐπίσης τοῦ δικαιώματος, ὅπως ἐπικαλεσθῆ (ἐναντίον τοῦ διὰ τῆς Πολιτ.

(*) Ἐπίσης ΑΠ 209 (94) Θέμις 5 σελ. 435 Μανδραπήλιας ἐφ. Ἀ. 310 (95) Θέμ. 6. σ. 410 Contra Ἐφ. Ἀθ. 1071 (96) Θέμ. 7 σελ. 509.

(*) Πρβλ. καὶ Lyon Caen et Renault traité tom. 7 N. 108, 3 καὶ ἐπόμεν. Dalloz λέξεις πτώχευσις N. III.

Δικονομίας καθιερουμένου κανόνος, καθ' ὃν, αὐθεὶς δύναται νὰ προσβάλῃ τὰς ἰδίας πράξεις») τὴν ἀκυρότητα συμβάσεων ἅς κατήρτισεν ἐλευθέρως καὶ ἐν πληρεστάτῃ γνώσει τοῦ λόγου τῆς ἀκυρότητος ἐκτός ἂν διὰ τῶν προσβαλλομένων πράξεων, μειοῦνται ὅπωςδὴποτε τὰ δικαιώματα τῶν συμβιβασθέντων πιστωτῶν, μὴ δυναμένων νὰ ἰκανοποιηθῶσιν ἄλλως (ὅποτε δύναται μὲν νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος, ἀλλ' ἐν σχέσει πάντοτε πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν συμβιβασθέντων, διότι ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει θὰ καθιερωτο τὸ ἄποπον, τοῦ νὰ περιέρχεται εἰς τὸ ἀδύνατον ἢ ἐκτέλειαις τοῦ συμβιβασμοῦ, ἢ νὰ καθίστανται ἐναντίον τοῦ τῆς ἀπολύτου ἰσότητος σκοποῦ, ὃν προέθετο ὁ νομοθέτης, ἕνισα τῶν δανειστῶν τὰ δικαιώματα), ὅπερ ὅμως δὲν ἐπικαλεῖται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἐναγόμενος, ὅστις διὰ τῶν ἐγγραφῶν αὐτοῦ προτάσεων (σελ. 18-19) ἀναφέρει μὲν ὅτι διὰ συμβιβασμοῦ ἀπηγορεύθη αὐτῷ πᾶσα εἰς τὸ μέλλον ἐνέργεια, θίγουσα τὸ ἐνεργητικόν, καὶ ὅτι εἰσέτι δὲν ἐξώφλησε τοὺς συμβιβασθέντας πιστωτάς, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅτι ἄνευ τῆς ἀκυρώσεως τῆς διὰ τῆς ἀναφορᾶς καταρτιζομένης συμβάσεως ἀδυνατεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἅς διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ ἀνέλαθεν ὑποχρεώσεις Cass. 15 Ἰουλίου 1857 καὶ 30 Ἰουλίου 1866—Pardessus dr. com. T. 3 ἀριθ. 1126—Alauzet somm. T. 7 σελ. 452 καὶ ὑπ' ἀριθ. 2705).

Ἄριθ 1116 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Πληρεξούσιος δικηγόρος παρὰ πρωτοδικαίς — ἐνέργεια ἐφέσεως — παράστασις ἐν Ἐφετείῳ — προῖξ — ἐναλλαγή γάμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 95 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τὸ εἰδικῶς περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς πληρεξουσιότητος καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς πραγματευόμενον, ἢ συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 73 καὶ 94 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, διδομένη πληρεξουσιότης παρέχεται εἰς τε τὸν δικηγόρον ὡς καὶ πάντα ἐν γένει πληρεξούσιον τὸ δικαίωμα, οὐ μόνον ὅπως γενικῶς, ἐκπροσωπεῖ τὸν δόντα τὴν τοιαύτην ἐντολὴν διάδικον, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς τὸν νὰ ἐπιχειρῇ πάσας τὰς κυρίας ἢ ἐν παρόδῳ πράξεις τὰς τὴν πρωτοδικῶς γενομένην τῆς δίκης διεξαγωγὴν ἀφορᾶσας καὶ ὀρισμένως τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὡς καὶ τὴν τῆς ἐφέσεως αἴτησιν. Ἐκ τῶν ῥήσεων δὲ τούτων, ὀρθῶς ἐν συνόλῳ ἐρμηνευομένων καὶ συνδυαζομένων, ἂ) πρὸς τὴν γενικότητα μεθ' ἧς ἐκφράζεται ἡ ἐρμηνευομένη διάταξις, ἥτις οὐδεμίαν ἀπολύτως ποιεῖται διαστολὴν μεταξύ

τῶν ἐχόντων ἢ μὴ ἐχόντων τὸ δικαίωμα τῶν νὰ συνηγορῶσιν καὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου πρὸς ὃ τὸ ὑπογράφειν δικόγραφον ἀπευθύνεται, ὅπερ ἤθελεν εἶσθαι ἐντελῶς. ἀδικαιολόγητον ἐὰν ὁ νομοθέτης ἐσκόπει ὄντως νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς πρώτους μόνον τὸ τοιοῦτον δικαίωμα, β') πρὸς τὸ ἄρθρον 138 τοῦ Ὁργαν. τῶν δικαστηρίων, ὅπερ ὡς μόνον συνέπειαν τῆς ἀπαγορεύσεως (καθ' ἣν δὲν συγχωρεῖται εἰς τὸν παρὰ τινι δικαστηρίῳ μόνον διωρισμένον δικηγόρον νὰ συνηγορῇ καὶ παρ' ἐτέρῳ), ἀναγράφει τὴν πειθαρχικὴν τῶν παραβατῶν τιμωρίαν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ διάταξις δὲν δύναται βεβαίως, ἐνεκεν τῶν τοιούτων τῆς παραβάσεως ἀποτελεσμάτων νὰ θεωρηθῇ ἐν σχέσει πρὸς τὸ κύρος τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, ὡς οὐσιώδης ὅπωςδὴποτε καὶ γ') πρὸς τὸ γεγονός ὅτι οὐδεμία ἐντε τῷ Ὁργαν. τῶν δικαστηρίων ὡς καὶ τῆς Πολ. Δικον. ἀπαντᾷ διάταξις ἀπαγγέλλουσα ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀκυρότητα τῆς δικαστικῆς πράξεως, τῆς ἀπευθυνομένης παρὰ δικαστηρίῳ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁ ἐνεργήσας στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ παρίστασθαι, δικαιοῦται τις εἰκότως νὰ συναγαγῇ ὡς συμπέρασμα ὅτι ὁ τῆς πρωτοδικῆς δίκης δικηγόρος δύναται νὰ ὑπογράψῃ τῆς ἐφέσεως τὸ δικόγραφον καὶ ἂν δὲν εἶναι διωρισμένος παρ' ἐφέταις (*).

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς σχετικὰς τοῦ παρ' ἡμῶν πολιτευομένου δικαίου ἀρχὰς τὰς εἰδικῶς κανονίζουσας τὴν τῆς προικὸς ἐναλλαγὴν, δὲν συγχωρεῖται μὲν ἀληθῶς ἢ ἐν γάμῳ συνεστῶτι, ἀντικατάστασις τῶν προικικαίων, ἥτις ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἤθελεν εἶσθαι καθαρὰ ἀπαλλοτριώσις, διὰ τῆς προφάσεως τῆς ἀνταλλαγῆς καλυπτομένη, ἀλλὰ δὲν ἀπαγορεύεται καὶ ἡ διὰ πράγματος ἐναλλαγὴ χρήματος, ὅπερ γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ διὰ τῶν Ν. 26—27 (23. 3) τῶν Πανδ. καθιερουμένου κανόνος, καθ' ὃν τῆς ἀνταλλαγῆς ἀντικειμένον δύναται νὰ ἴναι καὶ πρᾶγμα ἀντὶ χρήματος, ὡς καὶ πρᾶγμα ἀντὶ ἐτέρου τοιοῦτου· ἐντεῦθεν δ' ἐπεταὶ ὅτι ὁ σύζυγος καὶ συνεστῶτος τοῦ γάμου, δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος, ὅπως τὴν διὰ χρημάτων συσταθεῖσαν προῖκα ἀντικαταστήσῃ δι' ἐναλλαγῆς προικῶν ἀδιατιμήτου, ὅταν ἐκ τούτου δὲν παραβλάπτονται τῆς γυναικὸς τὰ συμφέροντα (**).

(*). Πρβλ. Ἐφ. Πατρῶν 43 τοῦ 1894 Πνύξ φύλ. 7—8 σελ. 11 καὶ τὰς αὐτῶν σημειώσεις καὶ διατριβῆν.

(**). ΑΠ 101 (54) 288 (56) 251 (50) 184 (61) 299 (61) 466 (66) 256 (81) 355 (86). Ἐφ. Ἀθην. 1002 (91) Θέμ. Β' σελ. 555,—227 (92) τόμ. 3 σελ. 157—1263 (93) τόμ. 4 σελ.

'Αριθ. 1122 (1896)

Βίσηγητής ο έφέτης κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πανεπιστήμιον — χαρακτήρ κληρονομία — ιδιόγραφος διαθήκη χρονολογία — άπαιτήσεις σημειώσεως ήμέρας — ύπογραφή — έπιταγή — πληρεξούσιος δικηγόρος — περιφέρεια δικαιοδοτική.

'Επειδή εκ του διατάγματος τής 14 'Απριλίου του 1837, του Νόμου ΑΜΘ' του 1882, άριδήλως έξαγεται ότι τὸ έθνικὸν Πανεπιστήμιον άποτελεῖ άυτοτελές και ανεξάρτητον νομικὸν πρόσωπον ύπο τής Πολιτείας άνεγνωρισμένον και ύπαγομενον εις τήν κατηγορίαν του καθιδρύματος, άγαθοεργὸν έχοντος σκοπὸν (εἰσεβοῦς αίτίας), ως τοιοῦτον δὲ έχει τήν ικανότητα του κληρονομεῖν (22 και 23) (18 και 18) (Κώδ. 1. 2) 49 Κώδ. (1. 3) (ιδὲ γνώμην Οίκου. Παρ σελ. 7428 ε.θα και ή γνώμη Μανούσου ἴδε και windscheid § 57) τὸ Πανεπιστήμιον ως νομικὸν πρόσωπον ὅθεν ὁ πρῶτος τής έφέσεως λόγος δὲν είναι βλασιμος.

'Επειδή ή προσαγομένη εν τῇ δικογραφίᾳ διαθήκη του διαθέτου Π*** υπό χρονολογίαν 28 'Ιουλίου 1883. είναι ιδιόγραφος αὐτοῦ διαθήκη, φέρουσα τήν παρά του νόμου (ἔθρον 31 του ψηφίσματος περί διαθηκῶν) άπαιτουμένην χρονολογίαν, ἤτοι τήν χρονολογίαν του μηνος, διότι τούτο άπαιτεῖ ὁ νόμος διὰ τής έκφρασεως ότι ή ιδιόγραφος διαθήκη πρέπει νά φέρη τήν ἡμέραν καθοσον εν έναντία περιπτώσει, αν άπήτει τήν ἡμέραν τής εβδομάδος, θά ἤτο άγνωστος αὔτη, διότι ὁ μὴν έμπεριέχει περισσοτέρας Κυριακάς ἢ Δευτέρας τής μιᾶς τὸ αὐτὸ δὲ ἔθρον ὀρίζει ότι ή διαθήκη πρέπει νά φέρη και τὸν τόπον ενθα συνεταχθη δηλ. τήν πόλιν ή τὸ χωρίον κλπ οὐχι δὲ και τὸ οἰκημα, εις δὲ τήν ιδιόγραφον διαθήκην δὲν άπαιτεῖται αν αὔτη σύγκειται εκ περισσοτέρων σελιδων, ή επανάληψις τής ύπογραφῆς του διαθέτου εις εκάστην σελίδα, συνεπῶς οἱ άκυρωτικοὶ οὔτοι κατὰ τής διαθήκης ισχυρισμοὶ του εκκαλοῦντος, οἱ στηριζόμενοι εις τήν έναντίαν εκδοχὴν εισιν άβάσιμοι και ως τοιοῦτοι άπορριπτεοι.

'Επειδή ή ένστασις του εκκαλοῦντος, ότι ή κοινοποιηθεῖσα πρὸς αὐτὸν έπιταγή πρὸς πληρωμὴν είναι ἄκυρος διὰ τὸν λόγον ότι ύπεγράφη παρά δικηγόρου διωρισμένου τοιοῦτου εν 'Αθήναις, δηλ. άλλης περιφερείας από τής του Πρωτοδικείου 'Ηλείας ενθα ή έκτέλεσις, δὲν είναι

519 και μειοψηφ. 912 (95) τόμ. 6 σελ. 621, 1303 (95) τόμ. 7 σελ. 58 897 (96) τόμ. 7 σελ. 479 Κατὰ τὰς 'Αρ. Πάγ. 5 (66) 158 (90) Θέμ. Α' σελ. 293 δὲν δύναται νά γίνη ανταλλαγή προικφου άδιατιμήτου διὰ χρημάτων.

βάσιμος και ως τοιαύτη άπορριπτέα, καθοσον τὸ δικόγραφον τής έπιταγῆς δὲν άπευθύνεται ενώπιον δικαστηρίου τινός, άλλ' έπιτάσσεται δι' αὐτοῦ ή πληρωμὴ άπλῶς του χρέους. 'Εν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δύναται ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος του έπιτάσσοντος νά ύπογραψῃ τὸ τοιοῦτον δικόγραφον, και αν δὲν είναι τοιοῦτος διωρισμένος εν τῷ Πρωτοδικείῳ 'Ηλείας, δπερμόνον διὰ τής επακολουθησάσης τήν έπιταγὴν αναγκαστικῆς κατασχέσεως του ακινήτου έγένετο άρμόδιον πρὸς εκδικασιν τής προκειμένης ανακοπῆς κατὰ τής κατασχέσεως καθὸ κειμένου εν τῇ περιφερείᾳ τούτου(*).

'Αριθ. 1128 (1896)

Βίσηγητής ο έφέτης κ. ΑΝΤΙΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

'Αγωγή ανατροπῆς παρ' έφέταις = κοινοποίησις πληρεξουσίῳ πρωτοδικίου.

'Επειδή ή υπό συζήτησιν άγωγή περί ανατροπῆς τής έφέσεως του έναγομένου κοινοποιήθη εις τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ δικηγόρον Θ Γ*** παρασπάντα εν τῇ πρωτοδικῇ δικῇ ὅπερ καθιστᾶ ἄκυρον τήν έπίδοσιν αὔτης, διότι οὔτης εκκρεμοῦς τής έφέσεως κατὰ τής εκκληθείσης άποφασεως του Πρωτοδικείου ενώπιον του δικαστηρίου τούτου, εις τὸν πληρεξούσιον τούτον, δὲν ήδύνατο κατὰ τὸν Νόμον νά γίνη ή έπίδοσις τής περί ανατροπῆς άγωγῆς τής έφεσίμου δικῆς ως παυσάσης τήν πληρεξουσιότητα αὐτοῦ, και μή ὄντος άντικλήτου εν τῇ έφεσίμῳ δικῇ τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ ή προκειμένη παρεμπιπτουσα άγωγή άπορριπτέα εστιν ως άπαράδεκτος. δεκτῆς γενομένης τής σχετικῆς του έναγομένου ένστάσεως' συνεπῶς δὲ πρὸς ταῦτα οὐδὲ τὰ έξοδα τής έρημοδικίας βαρύνουν τὸν έναγόμενον (**).

(*) 'Ομοίως 'Εφ. 'Αθην. 1162 (94) Θέμ. τόμ. 5 σελ. 312, 1085 (96) τόμ. 7 σελ. 522. 'Εφ. Ναυπλίου 429 (95) τόμ. 7 σελ. 256, 583 (95) τόμ. 7 σελ. 456. σ.ο.π.τ.α 'Εφ. 'Αθηνῶν 1999 (94) Θέμ. 5 σελ. 600 και μειοψηφία 'Εφ. Πατρ. 678 (95) τόμ. 6 σελ. 651. Πρβλ. 'Εφ. 'Αθην. 888 (94) τόμ. 5 σελ. 263, και έναντίαν 1110 (95) τόμ. 6 σελ. 662.

(**) Βεβαίως ή πληρεξουσιότης παύει μετὰ τήν έκδοσιν τής Πρωτοδικίου άποφασεως επομένως οὔτε ή έφεσις κοινοποιεῖται εις τὸν πληρεξούσιον τής πρωτοδικίου δικῆς ΑΠ 66 (36) 168 (47) 134 (80) 46 (85) 47 (58) 181 (87) 'Εφ. 'Αθ. 2078 (94) Θέμ. Τόμ. 5 σελ. 616. 'Εφετ. Ναυπλ. 682 (94) Τομ. 6 σ. 221.

Ἄριθ. 1135 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Παροχὴ ἐνυποθήκου ἀσφαλείας ὑπὲρ τρίτου—ἐνάσκησις ἀγωγῆς τῆς προσωπικῆς ἐγγυήσεως — ἀπαράδεκτος μεταβολή.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή ὡς διευτώθη κατὰ τῆς ἐναγομένης στηρίζεται εἰς προσωπικὴν εὐθύνην αὐτῆς ὡς ἐγγυηθείσης πρὸς τοὺς ἐνάγοντας διὰ τὸ πρὸς αὐτοὺς χρέος τοῦ I. Π***, τὸ προκύψαν ἐκ τῆς ἐνόμου σχέσεως ὅτι οἱ ἐνάγοντες ὡς ὀπισθογράφοι ἢ τριτεγγυηταὶ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων γραμματίων ἐκδόσεως τοῦ Π***, ἐπλήρωσαν πρὸς τὴν τελευταίαν κομίστριαν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, τὸ ποσὸν τῶν γραμματίων ἢ καὶ κατεδιώχθησαν ἀπλῶς πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν, ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου ὑπ' ἀριθ. 11535 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀγρινίου, ἡ ἐναγομένη δὲν ἐγγυήθη πρὸς τοὺς ἐνάγοντας ὑπὲρ τοῦ I. Π***, ἀλλὰ προσέφερεν αὐτοῖς ὠρισμένον κατὰ κυριότητα ἀνήκον αὐτῇ ἀκίνητον εἰς ὑποθήκην, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς κατὰ τοῦ Π*** ἀπαιτήσεως αὐτῶν, ἡ δὲ παροχὴ ἐνυποθήκου ἀσφαλείας, ἣν κατὰ τ' ἄρθρα 4 § 15 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου προσφέρει δι' ἄλλοτριον χρέος ὁ τρίτος κύριος τοῦ ἀκινήτου, ἀποτελεῖ μὲν εἶδος παρεπομένης συσσωρευτικῆς ἀναδοχῆς (N. 8. πρ. N. 32 § 1 Πανδ. 16 1 N. 5 καὶ 7 Κώδ. 4. 29. Βασιλ. ΚΣΤ' Ζ' 69 καὶ 71), ἀλλὰ δὲν ταυτίζεται μετὰ τῆς ἐγγυήσεως, οὔτε διέπεται ἐν πᾶσιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὁρισμῶν, μὴ παρέχουσα ὠρισμένως προσωπικὴν κατὰ τοῦ ἀσφαλίσαντος πρὸς ἀπαιτήσιν τοῦ χρέους, εἰς δ' ἀναφέρεται, ἀγωγήν, ἀλλὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 38 καὶ 40 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου κανονιζομένην πραγματικὴν ἀγωγήν πρὸς παραχώρησιν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ἕνα διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς αὐτοῦ ἐκποίησεως καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀξία τοῦ κτήματος ἐξαρκεῖ ἰκανοποιηθῆ ἢ διὰ τῆς ὑποθήκης ἀσφαλιζομένη ἀπαιτήσιν, πρόδηλος δὲ μεταβολὴ τῆς βρασεως καὶ τυῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς (στηριζομένης ἐπὶ τῆς ἐγγυήσεως καὶ οὐδαμῶς ἐπὶ τῆς χορηγήσεως ἐνυποθήκου ἀσφαλείας, οὐδ' ἐπιδιωκούσης τὰς ἐξ αὐτῆς συνεπειάς), ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἐπικλησις τῶν πράγματι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11535 συμβολαίου συνομολογηθέντων καὶ ἡ ἐπιδιώξις τῶν ἐξ αὐτῶν συνεπειῶν. Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή ἐκ τῆς ἀνυποστάτου βράσεως τῆς ἐγγυήσεως ἐπιδιώκουσα τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐναγομένης πρὸς πληρωμὴν τοῦ δι' δ' ἐγγυήθη χρέους ἀποβαίνει ἀπορριπτέα.

Ἄριθ. 1140 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΓΡΙΜΑΝΗΣ

Πτώχευσις τοῦ ἐμπόρου συζύγου—προῖξ τῆς συζύγου—ἀνάληψις διαχειρίσεως αὐτοδικαίως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τῶν ἄρθρων 565 καὶ 567 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐν περιπτώσει πτώχευσεως τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνὴ ἀναλαμβάνει τὰ προικῶα καὶ ἐξώπρεια αὐτῆς ἀκίνητα ἢ τὰ κατ' ἀνταλλαγὴν ἢ ἀντικατάστασιν ἄλλων ἀκινήτων τῆς γυναικὸς ὑπ' αὐτῆς ἀποκτηθέντα, ἐάν ἡ τοιαύτη ἀντικατάστασις ἐγένετο δεκά τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν, ὡς καὶ τὰ κινήτα προικῶα ἢ ἐξώπρεια συνεπῶς δὲ καὶ τὰς κατὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπαιτήσεις τῆς, ἐπομένως οὐδεμίαν ἀνάγκην ἦν ὅπως κοινοποιηθῆ εἰς τὸν πτωχεύσαντα ἢ τοὺς συνδικούς τῆς πτωχεύσεώς του, ὡς ἐνυποθήκους δανειστάς, διὰ τὴν ὑπὲρ τῆς προικὸς τῆς ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην ἐπὶ τῆς πλειστηριασθεῖσης οἰκίας πρόγραμμα, διότι, ἀφοῦ ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμίσεως αὕτη ἀξιοῖ ὅτι ἐγένετο κυρία δὲν δύναται συγχρόνως νὰ θεωρηθῆ καὶ ὡς ἐνυπόθηκος δανειστρία ἀναλαβοῦσα πλέον τὴν διαχείρισιν τῆς προικὸς τῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ἐάν τυχὸν θεωρηθῆ ἐνυπόθηκος δανειστρία διὰ τὴν προικὴ τῆς, δὲν ἀντιπροσωπεύεται πλέον ὡς πρὸς ταύτην ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ ἡμίσεως τούτου ὀφειλέτου συζύγου τῆς ἢ τῶν συνδικῶν του, ἀναλαβοῦσα πλέον αὕτη μόνη τὴν διαχείρισιν αὐτῆς, εἰς ταύτην δὲ οὐ μόνον ὡς τρίτην διακάτοχον τοῦ ἡμίσεως ἀλλὰ ὡς ἐνυπόθηκον δανειστρίαν ἐπὶ τοῦ μὴ ἀνήκοντος αὐτῇ ἐτέρου ἡμίσεως τῆς οἰκίας, ἐκονοποιήθη τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ (*).

(*) Ἀφορμὴν εἰς τὴν τοιαύτην ὀρθὴν τοῦ ζητήματος λῦσιν, ἔδοτο παλαιὰ ἀπόφασις τοῦ Ἡφαιτείου τούτου τοῦ ἔτους 1877, τὴν ὅποσαν ὁ Ἄρειος Πάγος ἀνήρκεσε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 41 τοῦ 1887 ἀποφάσεώς του παραδεχθεὶς ὅτι ἐπὶ πτωχεύσεως ἐμπόρου ἀνδρὸς ἀργεὶ ἡ διαδικασία περὶ χωρισμοῦ κτημάτων, καὶ ὅτι ἡ γυνὴ ἀναλαμβάνει αὐτοδικαίως τὴν διαχείρισιν τῆς προικὸς τῆς, χωρὶς νὰ προαπαιτῆται ἐνάσκησις τῆς ἀποληπτικῆς τῆς προικὸς ἀγωγῆς παρὰ τῆς συζύγου τοῦ πτωχοῦ, συνεπῶς αἱ εἰδικαὶ διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου εἰσὶν ἐπικρατέστεραι τῶν γενικῶν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Σύμφωνοι καὶ αἱ 277 τοῦ 88, 439 τοῦ 91, 199 τοῦ 91 (τῆς ὀλομελείας), καὶ 282 τοῦ 92. Μοναδικὴν ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσεν ἡ 222 τοῦ 90 ἀπόφασις τοῦ Β' τμήματος ἧτις διαφωνήσασα παρέπεμψε τὸ ζήτημα εἰς τὴν Ὀλομ. ἐ λ ε ι α ν, καὶ ἐλύθη κατ' αὐτοῦ. Κατὰ τὴν Εφ. Ἀθ. 4354 (95) Θέμ. 7 σελ. 69 μετὰ τὴν πτώχευσιν τοῦ ἀνδρὸς ἐπέρχεται μὲν αὐτοδικαίως ὁ χωρισμὸς τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν κινήτων οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν μετρητῶν προικῶων. C o n t r a Ἀγγελόπουλος αὐτόθι.